

fi'nin 966'da (1558-59) sıla için Mısır'a gittiği ve üç yıl sonra orada öldüğü anlaşılmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

Ârifî Fethullah Çelebi, *Şehnâme-i Âl-i 'Os-mân*, TSMK, Hazine, nr. 1517, vr. 504^a; BA, MAD, nr. 1788; Âlî, *Kühû'l-ahbâr*, İÜ Ktp., TY, nr. 5959, vr. 403^a; Muhyî-yi Gülşenî, *Menâ-kıb-ı İbrâhîm-i Gülşenî* (nşr. Tahsin Yazıcı), Ankara 1982, s. 345-348, 413; Âşık Çelebi, *Meşâ-irü's-suarâ*, vr. 165^a-166^b; Ahdî, *Gülşen-i Şua-râ*, İÜ Ktp., TY, nr. 2604, vr. 84^a-85^b; Kınalızâde, *Tezkire*, II, 596-598; *Keşfü'z-zunûn*, II, 1026; Cemâleddin, *Osmanlı Tarih ve Müverrihleri (Âyine-i Zurefâ)*, İstanbul 1314, s. 40; *Sicill-i Osmânî*, IV, 8; *Osmanlı Müellifleri*, III, 116-117; *Hediiyetü'l-Ârifîn*, II, 815; Agâh Sırrı Le-vend, *Ğazavât-nâmeler ve Mihaloğlu Ali Bey'in Ğazavât-nâmesi*, Ankara 1956, s. 31-32; a.mlf., *Türk Edebiyatı Tarihi*, s. 112; Karatay, *Farsça Yazmalar*, s. 60-61, 62; Babinger (Üçok), s. 97-98; Esin Atıl, *Süleymannâme (The Illustrated History of Süleyman the Magnificent)*, Washington 1986, s. 47, 55 vd.; Cornell H. Fleischer, *Bureaucrat and Intellectual in Ottoman Empire the Historian Mustafa Âlî (1541-1600)*, Princeton 1986, s. 30, not 46; Necib Âsım, "Osmanlı Tarihnuvisleri ve Müverrihleri", *TOEM*, II/7 (1327), s. 428-429; Von Hanna Sohrweide, "Dichter und Gelehrte aus dem Osten im Osmanischen Reich (1453-1600)", *Isl.*, sy. 46 (1970), s. 269.

TAHSİN YAZICI

ÂRİFİ HÜSEYİN ÇELEBİ

(ö. 959/1552)

Divan şairi ve hattat.

İstanbul'da doğdu. Asıl adı Hüseyin olmakla beraber şiirlerinde Ârifî mahlasını kullandığından kaynakların pek çoğunda Ârifî Hüseyin şeklinde geçmektedir. Müstakimzâde mahlasının Ârif olduğunu, "Doğrusu budur" diyerek kaydederse de şiirlerinde Ârifî şeklinde geçmektedir. Babası saray hizmetlilerinden olduğu için kendisi de aynı mesleğe girerek "kul taifesi" arasına katıldı. Medrese tahsili yanında şiirle uğraştığı gibi hattatlığa da çalıştı. Sülûs, nesih, rik'a ve divanî yazılarını öğrenerek icâzet aldı. Kapı kullarından iken, Mısır'dan dönen Maktul İbrâhim Paşa'ya sunduğu "Lâmiyye" kasidesinin beğenilmesi üzerine, Anadolu defterdarı Mahmud Çelebi'nin yanında ahkâm tezkirecililiğine tayin edildi. Fakat defterdarla geçinemediği için bir müddet sonra azledildi. Bu muameleye kırılan şair bütün malını mülkünü satıp yol parasından arta kalanını da fakir fukaraya dağıtarak, o sıralarda şöhreti İstanbul'a kadar yayılmış olan Halvetî şeyhi İbrâhim Gülşenî'ye intisap etmek üzere Mısır'a gitti. Uzun süre Gülşenî'nin hizmetinde bulundu. Şeyhinin

ölümü üzerine (942/1535) İstanbul'a döndü. On yıl kadar münzevi bir hayat sürdükten sonra Kanûnî Sultan Süleyman tarafından 15 akçe yevmiye ile si-lâhtar* tayin edildi. Padişaha sunduğu "gül" redifli kasidesi üzerine yevmiyesi artırıldığı gibi şâhinciler kâtipliği ile de mükâfatlandırıldı. Van seferi sırasında beytûlmâl kâtibi oldu. Bir süre sonra İstanbul'da vefat etti. Yakın arkadaşı Edirneli Nazmî vefatına bir mersiye söylemiş ve tarih düşürmüştür.

Bilhassa İbrâhim Gülşenî'ye intisap ettikten sonra tasavvufî şiirler yazan Ârifî, kaynakların belirttiğine göre tarih düşürmede ve kıta* söylemede oldukça başarılı bir şairdir. Şeyhinin vefatına düşürdüğü ve tarih misralı "mâte kutbü'z-zamân İbrâhîm" olan Farsça kıtası Gülşenî'nin Kahire'deki türbesinin kapısında yazılıdır. Eyüp'teki Defterdar (Mahmud Çelebi) Camii'nin Farsça tarih manzumesi de ona aittir. Aynı zamanda hattat olduğu düşünülürse bu kitabenin hattının da ona ait olması muhtemeldir.

On iki gazeli ile bir terciibend ve bir müseddesini neşreden S. Nüzhet Ergun, yeteri kadar şiiri olmasına rağmen bunların bir divan halinde toplanmadığını, manzumelerinin bazı suarâ tezkireleriyle nazîre mecmualarında kaldığını belirtmektedir. Türkçe ve Farsça şiirleri arasında devrinde en meşhur olanları, Ahmed Paşa'nın ünlü "kasr" ve "güneş" redifli kasidelerine söylediği nazîrelerle "Deryâ-yı ebrâr" nazîresine yazdığı Farsça nazîredir.

Şairi yakından tanıyan ve meclislerinde bulunan Âşık Çelebi onun olgun, hoşsohbet ve iyi ahlâklı bir kimse olduğunu belirterek hakkında ayrıntılı bilgi vermektedir.

Devhatü'l-küttâb müellifi Suyolcuzâde, Hüseyin Efendi (Ârifî) maddesinde Çorum'da doğmuş ve I. Mahmud zamanında divan kaleminde çalışmış olan bir hattattan bahsederse de bu aynı isim ve mahlası taşıyan başka bir hattat olmalıdır.

BİBLİYOGRAFYA :

Sehî, *Tezkire* (G. Kut), s. 295-296; Âşık Çelebi, *Meşâirü's-suarâ*, vr. 166^b-168^a; Latîfî, *Tezkire*, s. 235-237; Beyânî, *Tezkire*, Millet Ktp., Ali Emîrî, nr. T 757, vr. 55^b-56^a; Kınalızâde, *Tezkire*, II, 598-599; Müstakimzâde, *Tuhfe*, s. 179; Suyolcuzâde, *Devhatü'l-küttâb*, s. 40-41; *Osmanlı Müellifleri*, II, 306; Ergun, *Türk Şairleri*, I, 82-87; Muhyî-yi Gülşenî, *Menâkıb-ı İbrâhîm-i Gülşenî* (nşr. Tahsin Yazıcı), Ankara 1982, s. 451; Mustafa İsen, *Kühû'l-ahbâr'in Tezkire Kısım* (doktora tezi, 1978), Atatürk Üniv. Ed. Fak., s. 140-141.

MUSTAFA İSEN

ARİFİYYE

(العريفية)

İbnü'l-Arif

Ahmed b. Muhammed es-Sanhâcî'ye

(ö. 536/1141)

nisbet edilen bir tarikat

(bk. İBNÜ'L-ARİF).

ARİM

(العرم)

Kur'an-ı Kerim'de

Sebe halkının cezalandırıldığı

bildirilen büyük sel baskını sırasında

yıkılan set, baraj.

Arim "set, baraj; büyük sel ve şiddetli yağmur" demektir (*Lisânü'l-'Arab*, "arm" md.). Arimin Sebe vadisinin adı olduğu, tarla faresine arim dendiği, fareler tarafından delinip yıkıldığı için sete bu adın verildiği de nakledilmektedir (Kurtubî, XIV, 285-286). Arim kelimesi eski Yemenliler'de bir yerin özel adı olmaksızın "set" mânâsında kullanılmıştır (Cevâd Ali, VII, 201; *EI*² [Fr.], VI, 549). Kur'an-ı Kerim'de "seylü'l-arim" diye zikredilen (Sebe' 34/16) sel baskını Sebe diyarı ve oranın halkıyla ilgili olduğuna göre burada sözü edilen set, Sebe Devleti'nin eski merkezi olan Me'rib şehri yakınındaki Me'rib su seddi olmalıdır. Bu sedde Sebe Seddi, Arim Seddi de denilmiştir (*İA*, VII, 330).

İlkçağ'larda Arap yarımadasının güney batısında kurulan Sebe Krallığı'nın başşehri Me'rib ve çevresi kurak bir bölge olduğu için bütün ziraî faaliyetler sunî sulamaya bağlı idi. Bu sebeple eski Güney Arapları birçok sulama tesisi yapmışlardı; bunların en önemlisi ise Me'rib Seddi idi.

İlkbaharda yaklaşık on beş gün, yaz sonunda üç hafta olmak üzere yılda iki defa yağış alan bölgede su Ezene (اذنة) vadisinden akmaktadır. Ezene vadisi ise Me'rib ovasına gelmeden önce Belak (بلق) adı verilen iki dağ arasında dar bir geçitten geçmektedir. Buraya yapılacak bir baraj sayesinde ise ova tamamıyla sulanabilecektir. Ancak bu büyük barajdan önce de bölgede çeşitli setler ve su tesisleri inşa edilmiştir. San'a Al-man Arkeoloji Enstitüsü tarafından yakın zamanlarda yapılan araştırmalar, sulama neticesi meydana gelen alüvyonun bazı yerlerde 30 metreye ulaştığını göstermektedir ki bu da bölgede 2700 yıllık bir sulama tarihini ortaya koymaktadır (*EI*² [Fr.], VI, 544).

En eski Sebe kitâbelerinden birinde Yadail Yenûf'un kayaya oyulmuş bazı

havuzları bir ilâheye ithaf ettiği belirtilmektedir ki bu kitabenin milâttan önce 775'lerde yazıldığı tahmin edilmektedir (*Eİ²* [Fr.], VI, 544). Me'rib ovası sulama tesislerinin inşası ile ilgili en eski yazılı belge muhtemelen milâttan önce 685 tarihine aittir ve bu konuda yapılan faaliyetlerden bahsetmektedir (*Eİ²* [Fr.], VI, 547). Alman Arkeoloji Enstitüsü tarafından yapılan araştırmalarda Ezene vadisinin aşağı kısmında, ortasında ve güney yakasında eski su sistemine ait kalıntılar tesbit edilmiştir.

Me'rib su seddi diye de bilinen baraj ise daha sonra yapılmıştır. İslâmî kaynaklarda seddin yapılışına dair verilen bilgiler farklılık arz etmektedir. Ancak araştırmalar neticesinde bulunan çeşitli kitâbelerde, söz konusu iki dağ arasındaki dar geçit üzerine yapılan bu baraj ile tesviye havuzlarının inşasına, milâttan önce 528'lerde yaşayan Sumhualî Yenûf'un (سمهعلیٰ ينف) idaresinde başlandığı belirtilmektedir. Eski Me'rib şehrinin yaklaşık 8 km. kadar batı-güneybatısındaki bu barajın yapımına, Sumhualî Yenûf'un oğlu Yisaemer Beyyin (يشعمير بن - يشع امرين) tarafından da devam edilmiştir. Barajın yüksekliği yaklaşık 16 m., genişliği 60 m. ve uzunluğu ise 620 m. idi. U. Brunner'in hesabına göre baraj vasıtasıyla sulanabilen toplam alan 9600 hektar idi ki bunun 5300 hektarı güney, geri kalanı ise kuzey ovasına aitti. Me'rib ovasının vadinin güneyinde bulunan kısmına Yesran, kuzeyindeki kısmına ise Abyan denilmekteydi. Bu iki ova Sebe kitâbelerinde bazan "Me'rib ve iki vadi" diye zikredilmektedir ki Kur'an-ı Kerim'deki "sağda ve soldaki iki bahçe" ifadesi (Sebe' 34/15) buna işaret etmektedir. Bu baraj ve sulama tesisleri sayesinde bölge Yemen'in en iyi sulanan ve en verimli kesimi olarak şöhret bulmuştur (Mes'ûdî, II, 180-181); Kur'an-ı Kerim de oradan "beldetün tayyibetün" diye bahsetmektedir (Sebe' 34/15).

Bölgeye can veren baraj ve sulama tesisleri çeşitli dönemlerde yıkılmış veya hasar görmüş, her defasında da yeniden tamir edilmiştir. Milâttan önce 25-24'te bir Roma ordusu Güney Arabistan'ı işgal etmiş, vahayı sulayan tesisleri yıkmıştır. Romalılar'ın geri çekilmesinden sonra halk baraj ile birlikte tesviye havuzlarını ve su dağıtma tesislerini yeniden inşa etmiştir. Sebe Devleti'nin daha sonraki dönemlerinde, barajın hasar görmesi veya yıkılmasıyla ilgili bilgiler ihtiva eden kitâbeler mevcuttur. Bu kitâbelere göre milâttan sonra IV. asrın baş-

larında bazı havuzlar yıkılmış, bu asrın ikinci yarısında baraj hasar görmüş ve üç ayda tamir edilebilmiştir. Milâttan sonra 449'da Şurahbil Ya'fur zamanında, yaz sonu yağmurlarının sebep olduğu taşkınlar neticesinde baraj hasar görmüş ve tamir edilmiş, ertesi yıl barajda yeniden büyük hasarlar meydana gelmiştir. Bir kitâbede ise aynı kralın 457'de sette onarımlar yaptırdığı ifade edilmektedir. Glasser'in bulup neşrettiği ve Ebrehe tarafından yazdırılmış olan bir kitâbede 542 yılında bendde yeni bir çatlak meydana geldiği ve tamir edildiği ifade edilmektedir. Barajla ilgili son kitâbe milâttan sonra 553'ten sonraya aittir ve baraj alanındaki çamur birikintisinin temizlenmesinden bahsetmektedir. U. Brunner'in baraj alanında yaptığı araştırmalar, Ebrehe tarafından 542'de yaptırılan tamirattan yaklaşık otuz beş yıl sonra barajda yeni bir çatlak meydana geldiğini ve tamir edildiğini ortaya koymuştur.

Kur'an-ı Kerim'de Me'rib Seddi'nin yıkılışına sebep olan sel baskınlarının birinden şu ifadelerle söz edilmektedir: "Gerçekten Sebe kavminin oturduğu yerde büyük bir ibret vardır. Orada biri sağda diğeri solda iki bahçe bulunmaktadır. Onlara, 'Rabbinizin verdiği rızıktan yiyeceğiniz, ona şükrediniz. Güzel bir belde-niz, çok bağışlayıcı bir rabbiniz var' denildi. Fakat onlar yüz çevirdiler. Bu sebeple üzerlerine Arim selini gönderdik ve o iki bahçelerini buruk yemişli, acı ılıgınlı, içinde biraz da sedir ağacı bulunan iki (verimsiz) bahçe haline getirdik" (Sebe' 34/15-16).

Barajın yıkılmasına yol açan su baskınlarından birinin bu suretle çok kısa ve kapalı olarak Kur'an'da da yer alması dolayısıyla müslüman tarihçiler bu olayın vuku bulunduğu zamanı ve sonuçlarını tesbit etmeye çalışmışlar ve halen kesinlik kazanmamış olan bazı görüşler ileri sürmüşlerdir. İslâmî kaynaklar genellikle Güney Arabistan'daki kabilelerin kuzeye göçmelerini, barajın yıkılması yüzünden arazinin verimsiz hale gelmesine bağlarlar. Nitekim bu kaynaklara göre Benî Gassân ve Ezd kabileleri bu hadise üzerine kuzeye göç etmişlerdir. Hatta Benî Gassân kendi takvimlerini barajın yıkıldığı yıla (âmü's-seyl) göre tesbit etmişlerdir. Bu ise "seylü'l-arim" in çok daha gerilere (m.s. I-III. asırlara) götürülmesi demektir ki sonraki dönem Sebe kitâbelerine ters düşmektedir. Eğer Kur'an'da sözü edilen Arim seli, güneyden kuzeye göçün sebebi olan sel ise

bu, Me'rib Seddi'nin son yıkılışıyla ilgili olmayıp daha önceki yıkılışlarından birine sebep olan baskın olmalıdır. Nitekim İsfahânî seddin yıkılışını İslâm'dan dört asır önceye götürürken İbn Hişâm ve Mes'ûdî'ye göre hadise, Kehlanlılar'ın Ezd kolundan Amr b. Âmir'in hükümdarlığı zamanında vuku bulmuştur. Yâkût ise sel felâketinin Yemen'deki Habeş hâkimiyeti döneminde meydana geldiğini söylemektedir (*Mu'cem*, V, 35). Eğer Kur'an'da belirtilen sel barajın son yıkılışına yol açan su baskını ise yukarıdaki görüşler içinde gerçeğe en uygun olanı Yâkût'un görüşüdür. Çağdaş yazarlar arasında da bu görüşü benimseyenler vardır (bk. *Eİ²* [Fr.], VI, 548). Ancak bu durumda Kur'an'da belirtilen "seylü'l-arim" göçlerin sebebi olarak gösterilemez. Çünkü göçler son baskından en az iki yüzyıl önce vuku bulmuştur.

Barajın tabii sebeplerle yıkıldığını belirtirenlerin yanında (bk. Mes'ûdî, III, 370-371), bunu tabiat üstü başka sebeplere bağlayanlar da vardır. Doğruluğu kabul edilmese de genel olarak İslâmî kaynaklarda yer alan bir rivayet şöyledir: Ezd kabilesinden, kendisine Muzaykîyâ da denilen hükümdar Amr b. Âmir, Zarîfe adlı bir kâhine ile evlenir. Zarîfe birtakım kehanetler göstermekte ve bunları yorumlamaktadır. Nitekim ona ileride vuku bulacak korkunç olaylar bildirilince o da Amr'ı uyarır ve barajı kontrol etmesini eğer barajda taşları yuvarlayan bir fare görülürse felâketin mutlaka ve yakın bir zamanda vuku bulacağını söyler. Amr baraja gider ve orada "huld" adı verilen demir dişli, büyük pençeli dev bir farenin büyük kayaları yuvarlayıp barajı yıkmaya çalıştığını görür. Bunun üzerine malını mülkünü satarak akrabaları ile birlikte bölgeyi terkeder.

BİBLİYOGRAFYA :

Lisânü'l-'Arab, "arm" md.; Vehb b. Münebbih, *Kitâbü't-Ticân ft mülâki'l-Himyer* (nşr. Merkezü'd-Dirâsât), San'a 1347, s. 273-297; İbn Hişâm, *es-Sîre*, I, 13-14; Hamza el-İsfahânî, *Târîhu sinî mülâki'l-arz ve'l-enbiyâ*, Beyrut, ts. (Menşûrâtü Dâri Mektebeti'l-Hayât), s. 74, 90; Mes'ûdî, *Mürûcû'z-zeheb* (Meynard), II, 180-191; III, 370-371; Hemdânî, *el-İktîl*, Kahire 1383/1963, I, 120; Yâkût, *Mu'cemü'l-büldân*, V, 34-37; Kurtubî, *Tefsîr*, XIV, 285-286; Mahmûd Şükrî el-Âlûsî, *Bulâgu'l-ereb*, I, 207; Cevad Ali, *el-Mufaşşal*, VII, 201-202, 209-212; Hittî, *İslâm Tarihi*, I, 86-87, 100-101; Neşet Çağatay, *İslâm Öncesi Arap Tarihi ve Cahiliye Çağı*, Ankara 1982, s. 16-62; Adolf Grohmann, "Mârib", *IA*, VII, 330, 335, 337; J. Tkatsch, "Seba", *IA*, X, 267-288; W. W. Müller, "Mârib", *Eİ²* [Fr.], VI, 543-552.

ÖMER FARUK HARMAN